

## Arrest

nr. 309 139 van 1 juli 2024  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK  
Haachtsesteenweg 55  
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DJAWA *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sedert 2005 op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker diende op 6 december 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 9 november 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2022 werd ingediend en op data van 30.05.2023 en 16.10.2023 werd geactualiseerd door :*

*K.(…), J.(…) (R.R.:…)*

*nationaliteit: Sierra Leone*

*geboren te (…) op (…)*

*adres: (…)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 11.04.2006 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielpcedure werd afgesloten op 08.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de asielpcedures – namelijk acht maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en dat hij angst heeft voor magische rituelen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en angst heeft voor magische rituelen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 27.02.2008, 21.05.2013, 19.02.2014, 24.10.2015 en 04.08.2018. Dit*

element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij al meer dan zeventien jaar in België verblijft, dat hij zich perfect integreerde in de maatschappij en er gedurende jaren een bijdrage aan leverde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkervij van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mijnheer inderdaad vrijwilligerswerk verrichtte bij verschillende organisatie en aan verschillende projecten deelnam. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen vrienden of familie meer zou hebben in het land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Sierra Leone en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2005 in België zou verblijven, dat hij zeer actief zou zijn in het vrijwilligersleven, dat hij graag zo snel mogelijk aan het werk zou kunnen, dat hij actief geweest zou zijn als brugfiguur tussen de Sierra Leonese gemeenschap en de gemeentes, dat hij actief zou zijn in verschillende organisaties, dat hij een zeer geëngageerde drijvende kracht van deze organisaties zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij hier verschillende opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij verschillende diploma's behaald zou hebben, dat er verschillende werknemers zouden zijn die hem graag zouden tewerkstellen, dat hij graag buschauffeur zou worden, dat hij een zeer groot netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een vereniging opgericht zou hebben, dat hij de drijvende kracht geweest zou zijn in verschillende middenveldorganisaties, dat hij zich zou inzetten voor minderheden, daklozen en ouderen, dat hij al meer dan zeventien jaar in België zou verblijven, dat hij zich steeds ingezet zou hebben voor de maatschappij, dat hij verschillende foto's voorlegt evenals verschillende attesten van vrijwilligerswerk, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een werkbelofte, vijf getuigenverklaringen, zijn getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een certificaat maatschappelijke vorming en het gebruik van multimedia, zijn curriculum vitae en een sollicitatiebewijs voor de functie van buschauffeur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot

de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).  
(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 november 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan ook op 14 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

#### **BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

De heer:

Naam, voornaam: K.(...), J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 a van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

"(...)

**EERSTE en ENIG MIDDEL**, genomen uit de schending van:

(...)

### **1 . De regelgeving**

Artikel 9bis, 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tof verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist echter in geen geval een situatie van overmacht, hetzij redenen onafhankelijk van de wil van de betrokkenen, doch enkel omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk gaan.

Zo heeft de Raad van State meermaals gesteld:

"De buitengewone omstandigheden, bedoeld in art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht. Betrokkene moet aantonen, maar dat is dan ook voldoende, dat het hem bijzonder moeilijk is terug te keren om de beoogde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven."

Men vindt deze redenering eveneens terug in de arresten:

- Raad van state, dd. 12.03.2004, nr. 129.228, Rev.dr.étr. nr. 127, 2004, p 68-70;
- Raad van State dd. 09.12.2002, nr. 13.427, APM, februari 2003, p. 20;
- Raad van State dd. 08.02.2002, nr. 103.41 0, Rev.dr.étr nr. 1 1 7, 2002, p. 123.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 1 1 juni 2002, nr. 1 01 .624.) en legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41 1; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt?

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.3

Artikel 62 Vreemdelingenwet zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (... ) "

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

" Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden 87e aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

## 2. Bespreking in concreto

### Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk. Er wordt gesteld dat de motieven die verzoeker inriep, behoren tot het gegrondheidsonderzoek. Het gaat dan over integratie, lang verblijf, wil om te werken.

Verzoeker heeft echter ook zeer uitgebreid verwezen naar zijn vrijwilligerswerk.

Verzoeker legde tientallen attesten neer van verschillende organisaties, waaruit blijkt dat hij zeer regelmatig vrijwilligerswerk doet en dat hij niet alleen uitvoerend werk doet maar ook als brugfiguur optreedt tussen de Sierra Leonese gemeenschap in België en gemeentelijke en andere overheden.

Het gaat hierbij weldegelijk om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld."

Verzoeker is zowel een steunpilaar voor verschillende armoedeverenigingen in het Antwerpse, als een onmisbaar bestuurslid van de organisatie van de Sierra Leonese gemeenschap in België.

Dit element is in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek ingeroepen. Echter wordt niet gemotiveerd waarom deze elementen niet tot een ontvankelijke aanvraag kunnen leiden.

Het sociale engagement, en zeer actief vrijwilligersleven van verzoeker wordt slechts opgesomd als één van de redenen die niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden.

Dit volstaat niet om te begrijpen waarom verwerende partij zou aannemen dat het niet zou gaan om engagementen die reeds waren aangegaan ten opzichte van de verenigingswereld.

De bestreden beslissing is dan ook op een stereotiepe wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing somt namelijk dat alle elementen die verzoeker heeft aangehaald en besluit dat al deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

In het kader van huidige bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met het privéleven van verzoeker.

Verzoeker verblijft nu reeds 18 jaar in België.

Hij heeft zich in België steeds ingezet voor een goede integratie, niet alleen van zichzelf, maar ook van de Sierra Leonese gemeenschap in de Belgische maatschappij. Hij richtte een vereniging op en trad op als brugfiguur voor verschillende gemeentes.

Bovendien leerde hij Nederlands en deed vervolgens vrijwilligerswerk in verschillende andere verenigingen, waarbij hij een echte drijvende kracht was.

*Dit alles maakt dat verzoeker een zeer uitgebreid sociaal netwerk opbouwde, zowel vriendschappelijk als professioneel.*

*Dit is een privéleven, waarmee men rekening dient te houden bij de beslissing. De loutere opname van het privéleven van verzoeker in de lijst van elementen die niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, volstaat niet om verzoeker te laten begrijpen waarom de Belgische Staat een negatieve beslissing neemt.*

*Met al het voorgaande werd niet voldoende rekening gehouden. Al deze elementen maken deel uit van het privéleven van verzoeker.*

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt:*

*1 . Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.*

*Verzoeker heeft zich op de bescherming vervat in artikel 8 EVRM geroepen gezien zijn privéleven in België is, dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, geen legitiem doeleinde nastreeft en dat het disproportioneel zou zijn om verzoeker te vragen terug te keren teneinde een aanvraag in te dienen in Sierra Leone.*

*Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat weldegelijk sociale relaties en de omgeving onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen:*

*"Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheidstoetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker werkt in Nederland, een contract heeft van onbepaalde duur die inging na zijn laatste veroordeling en in aanmerking komt voor elektronisch toezicht. Verweerder dient voor de evenredigheidstoetsing met alle aan hem gekende feiten rekening te houden."*

*Ook de Raad van State heeft hierover geoordeeld:*

*"De Minister van Binnenlandse Zaken beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid in het kader van een aanvraag tot verblijfsvergunning op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet. Wanneer de genomen beslissing echter de onderbreking voor een onbepaalde - als is het in beginsel maar korte - duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan hij niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 E. V.R.M. Zijn beslissing moet dienaangaande worden gemotiveerd."*

*Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privéleven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:*

*« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive<sup>9</sup>. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'infimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré .*

*Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.*

*De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »*

*Vrije vertaling*

*"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privéleven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:*

*Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privéleven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. Het privéleven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."*

*Hetzelfde rapport gaat voort :*

*« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération*

- > la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- > l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- > l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place
- > toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation — prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration — pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé- en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

> de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat; > het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;

> de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;

> ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Verzoeker woont nu reeds 17 jaar in België en investeerde alles wat hij had in zijn integratie in België, onder meer in taalcursussen, maar ook in vrijwilligerswerk en in zijn grote netwerk.

In deze situatie is het dan ook niet redelijk te stellen dat er geen sprake zou zijn van een inmenging met het privé — en gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM.

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Dit stemt overigens overeen met de definitie van de Raad van State omtrent de buitengewone omstandigheden.

Het privéleven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties, en het recht om zich te ontwikkelen.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en gezinsleven van verzoeksters en het noodzakelijk belang zijn om verzoeker te dwingen terug naar Liberia te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Door dit zelfs niet te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, de motiveringplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing vormt eveneens een schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien het feit dat verzoeker zijn privé- en familieleden in België heeft, het voor hem bijzonder moeilijk maakt om naar Sierra Leone te gaan.

Tweede onderdeel:

De bestreden beslissing motiveert op zeer stereotype wijze waarom de elementen die verzoeker aanhaalt niet in rekening kunnen worden genomen.

De bestreden beslissing maakt een lijst van de ingeroepen elementen, en stelt: "De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2005 in België zou verblijven, dat hij zeer actief zou zijn in het vrijwilligersleven, dat hij graag zo snel mogelijk aan het werk zou kunnen, dat hij actief geweest zou zijn als brugfiguur tussen de Sierra Leonese gemeenschap en de gemeentes, dat hij een zeer geëngageerde drijver de kracht van deze organisaties zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij hier verschillende opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij verschillende diploma's behaald zou hebben, dat er verschillende werknemers zouden zijn die hem graag zouden tewerkstellen, dat hij graag buschauffeur zou worden, dat hij een zeer groot netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een vereniging opgericht zou hebben, dat hij de drijvende kracht geweest zou zijn in verschillende middenveldorganisaties, dat hij zich zou inzetten voor minderheden, daklozen en ouderen, dat hij al meer dan zeventien jaar in België zou verblijven, dat hij zich steeds ingezet zou hebben voor de maatschappij, dat hij verschillende foto's voorlegt evenals verschillende attesten van vrijwilligerswerk, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een werkbelofte, vijf getuigenverklaringen, zijn getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een certificaat maatschappelijke vorming

en het gebruik van multimedia, zijn curriculum Vitae en een sollicitatiebewijs voor de functie van buschauffeur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Nochtans heeft verzoeker al deze elementen tezamen ingeroepen als motivering waarom het voor hem buitengewoon moeilijk zou zijn om terug te keren naar Sierra Leone om er een aanvraag tot machtiging van verblijf in België te doen.

Verwerende partij dient te motiveren waarom deze elementen niet beschouwd kunnen worden als reden die het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om zijn aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, en kan zich niet beperken tot het stellen dat dit enkel tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag behoort.

Hoewel dit inderdaad elementen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, belet dit niet dat dit ook elementen kunnen zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Het omgekeerde beweren is een voorwaarde toevoegen aan artikel 9bis vw.

In dit verband wordt verwezen naar arrest no 216.253 van uw Raad van 31 januari 2019:

[. . .] le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de refus de séjour est basée sur le fait que : « I. I une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n o 133. 7 95 du 14 Willet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation ». Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante. dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour ».

Vrij vertaald:

[. . .] verzoeker voerde met name aan dat hij sinds 2000 in België woont en beriep zich op de duur van zijn verblijf en zijn integratie, zoals blijkt uit de banden die hij had ontwikkeld, het overleggen van brieven van steun van vrienden en kennissen en zijn kennis van het Frans en het Nederlands. De beslissing om het verblijf te weigeren was gebaseerd op het feit dat: een goede integratie in de Belgische samenleving en een langdurig verblijf elementen zijn die kunnen, maar niet mogen leiden tot de afgifte van een verblijfsvergunning (arrest nr. 133. 7 95 van 14 juli 2004, EG). Bijgevolg kunnen deze elementen geen voldoende reden vormen om regularisatie te rechtvaardigen II. De Raad merkt op dat deze redenering niet als voldoende kan worden beschouwd, omdat zij niet duidelijk maakt waarom verweerder in het onderhavige geval meent dat de bovengenoemde elementen niet van dien aard zijn dat zij een verblijfsvergunning mogelijk maken. "

De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is bijgevolg volstrekt onvoldoende.

Dit waren immers wel degelijk elementen die een terugkeer, zelfs tijdelijk, naar zijn land van herkomst onmogelijk maken, en die dus in het kader van de ontvankelijkheidsfase moesten worden onderzocht.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/1 2/1 980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1 991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 201 4, nr. 229.301; RvV 1 februari 201 6, nr. 1 61 .429).

Ook blijkt hier overduidelijk uit dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven stelt zich de vraag of de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen een mogelijk schending van artikel 8 EVRM inhoudt gelet van de verregaande integratie van verzoeker en het feit dat zijn privéleven zich in België bevindt. Omwille van zijn integratie in België, en de nauwe banden die hij heeft opgebouwd met het land, bevindt zijn privéleven zich op heden in België, en zou een (zelfs tijdelijke) afwezigheid uit België een ernstige verstoring betekenen van deze banden en aldus van zijn privéleven.

Deze elementen zijn echter ook cruciaal in het kader van het onderzoek naar een mogelijke positieve verplichting op grond van artikel 8 EVRM voor de Belgische autoriteiten om verzoeker toe te laten om zijn aanvraag in België in te dienen zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan blijven handhaven en ontwikkelen.

De motivering van verwerende partij dat deze elementen niet relevant zijn in het kader van de ontvankelijkheidsfase, is in strijd met art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/1 2/1 980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1 991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 201 4, nr. 229.301 ; RvV 1 februari 2016, nr. 1 61 .429).



*Ook blijkt hier overduidelijk uit dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*En ten slotte kan ook worden aangenomen dat geen correct onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd, doordat geen rekening werd gehouden met deze elementen. Derhalve maakt deze motivering ook een schending uit van artikel 8 EVRM."*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven, die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing, kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen (RvS 29 april 2013, nr. 223.313).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.  
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling om een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde

Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 december 2022 volgende 'buitengewone omstandigheden' had ingeroepen:

### *"3.1. Langdurig verblijf in België*

*Verzoeker verblijft sinds 2005 in België, dat is intussen 17 jaar.*

*Hij heeft tijdens die 17 jaar geenszins stilgezeten. Verzoeker heeft zich steeds ingezet voor de maatschappij en is steeds vrijwilligerswerk en opleidingen blijven doen.*

### *3.2. Vertrek uit België: schending artikel 8 EVRM*

*- De tekst- de principes*

*(...)*

*- In casu:*

*Verzoeker woont sinds 17 jaar in België. Hij was actief in talloze verenigingen en heeft aangetoont (sic) (dynamisch, enthousiast, werklustig en betrouwbaar te zijn. Hij was de drijvende kracht van talloze organisaties en droeg zijn steentje bij daar waar er nood aan was.*

*Verzoeker spreekt goed Nederlands en volgde verschillende opleidingen, zowel om de taal te leren als om zijn informaticakennis te vergoten.*

*Een terugkeer naar Sierra Leone is niet mogelijk voor verzoeker. Hij heeft geen vrienden of familie meer in het land en vreest nog steeds vervolging. Deze moge dan ingegeven zijn door een voor ons niet rationeel geloof in magie, de angst is er bij verzoeker niet kleiner om.*

*Verzoeker heeft werkbelofte en kan aan de slag van zodra hij zijn verblijfsvergunning in handen zal hebben.*

*Hij toonde aan een goede werknemer te zijn.*

*Verzoeker heeft een zeer groot netwerk van vrienden en kennissen, die hem steunen en die hij ondersteunt waar nodig.*

*- Conclusie:*

- *Buitengewone omstandigheden reden waarom dient te worden toegelaten dat de aanvraag in België kan worden ingediend:*

*Een risico op schending van artikel 8 dient als afdoende beschouwd te worden om verzoeker toe te laten hun aanvraag in te dienen in België. Het belang van de louter formele reden dat de aanvraag wordt ingediend op de Belgische ambassade kan proportioneel gezien en wettelijk gezien niet opwegen tegen een mogelijke schending artikel 8 EVRM dat verzoeker loopt.*

*Verzoeker verblijft niet minder dan 17 jaar in België en integreerde zich perfect in de maatschappij en leverde er gedurende jaren bijdrage aan."*

2.8. In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat de engagementen die hij is aangegaan, onder andere in armoedeverenigingen, van die aard zijn dat ze als buitengewone omstandigheden dienen te worden gekwalificeerd. Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met zijn privéleven. Hierbij beroept verzoeker zich op het feit dat hij reeds 18 jaar in België verblijft, dat hij zich steeds heeft ingezet, niet alleen voor zichzelf maar ook voor de Sierra Leonese gemeenschap en op het feit dat hij zelf een vereniging oprichtte en daarnaast vrijwilligerswerk deed in verschillende andere organisaties. Hij beschikte dus over een zeer uitgebreid netwerk en een gedegen integratie.

2.9. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende betreffende de activiteiten van verzoeker in het vrijwilligerswerk:

*"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2005 in België zou verblijven, dat hij zeer actief zou zijn in het vrijwilligersleven, dat hij graag zo snel mogelijk aan het werk zou kunnen, dat hij actief geweest zou zijn als brugfiguur tussen de Sierra Leonese gemeenschap en de gemeentes, dat hij actief zou zijn in verschillende organisaties, dat hij een zeer geëngageerde drijvende kracht van deze organisaties zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij hier verschillende opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij verschillende diploma's behaald zou hebben, dat er verschillende werknemers zouden zijn die hem graag zouden tewerkstellen, dat hij graag buschauffeur zou worden, dat hij een zeer groot netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij een vereniging opgericht zou hebben, dat hij de drijvende kracht geweest zou zijn in verschillende middenveldorganisaties, dat hij zich zou inzetten voor minderheden,*

*daklozen en ouderen, dat hij al meer dan zeventien jaar in België zou verblijven, dat hij zich steeds ingezet zou hebben voor de maatschappij, dat hij verschillende foto's voorlegt evenals verschillende attesten van vrijwilligerswerk, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een werkbepoofte, vijf getuigenverklaringen, zijn getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een certificaat maatschappelijke vorming en het gebruik van multimedia, zijn curriculum vitae en een sollicitatiebewijs voor de functie van buschauffeur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

Uit de hierboven geciteerde passage uit de eerste bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk uitvoerig heeft gemotiveerd omtrent de elementen die verzoeker aanhaalt in verband met zijn privéleven. Verzoeker beweert in zijn middel dat zijn vrijwilligerswerk wel degelijk betrekking heeft op *"activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld"*, en kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verzoeker toont niet aan dat verweerder de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden door te oordelen dat in dit geval het privéleven van verzoeker, inclusief het vrijwilligerswerk dat verzoeker in België verricht, niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn huidige engagementen een obstakel zouden vormen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. De loutere subjectieve overtuiging van verzoeker, dat zijn privéleven wel degelijk een buitengewone omstandigheid zou moeten uitmaken, is uiteraard niet van aard om de motieven ter zake uit de eerste bestreden beslissing onderuit te halen.

2.10. Waar verzoeker beweert dat de eerste bestreden beslissing stereotiep zou zijn, merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen 'gevestigde' immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip *"privéleven"* in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

Verzoeker betoogt dat de duur van zijn verblijf in België, zijn integratie die zich onder meer vertaalt in taalcursussen en vrijwilligerswerk en zijn groot netwerk deel uitmaken van zijn privéleven. De Raad merkt op dat het gegeven dat verzoeker gedurende 17 jaar in België een bepaalde mate van privéleven heeft opgebouwd, bezwaarlijk kan worden betwist. Er kunnen wel vraagtekens worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit privéleven omdat verzoeker zeker geen 'gevestigde' immigrant is en het privéleven integraal werd ontwikkeld in een onregelmatige verblijfssituatie. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) stipt de Raad aan dat verzoeker ervan op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van zijn privéleven van bij aanvang onzeker was omwille van de uiterst precare verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op privéleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108).

De loutere bewering van verzoeker dat hij wel over een beschermenswaardig privéleven beschikt in België, doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing die niet als kennelijk onredelijk beschouwd kunnen worden. De bestreden beslissing benadrukt bovendien het precair karakter van verzoekers verblijf in België door middel van volgende bewoordingen: *“Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende verschillende bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 27.02.2008, 24.05.2013, 19.02.2014, 24.10.2015 en 04.08.2018. dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig op verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is ingegaan. Verzoeker kan dan ook geenszins dienstig voorhouden dat dit element onvoldoende zou zijn onderzocht of dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de feitenvinding onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

2.12. In een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op zeer stereotiepe wijze motiveert waarom de elementen die verzoeker aanhaalt als buitengewone omstandigheden niet in rekening kunnen worden genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris had volgens verzoeker moeten motiveren waarom deze elementen niet beschouwd kunnen worden als redenen die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om zijn aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, en kan zich niet beperken tot het stellen dat dit enkel tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag behoort.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk daar elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België, zoals elementen van lang verblijf en integratie, inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. De Raad stipt aan dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris spoort met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande, die stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk of het hebben van vele vrienden, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend (RVS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder geen algemene uitspraak kan doen aangaande het feit dat elementen van integratie tot de gegrondheidsfase behoren en geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De Raad wijst er bovendien op dat het aan verzoeker toekwam om uiteen te zetten waarom de verschillende ingeroepen elementen van integratie *in casu* wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat hij heeft nagelaten.

Tenslotte is het citaat in zijn middel uit een arrest van de Raad van 31 januari 2019 (RvV 31 januari 2019, nr. 216 253) weinig dienstig, aangezien dit betrekking heeft op de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek zou hebben verricht of zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

2.14. In een tweede ‘middel’, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, stelt verzoeker het volgende:

*“Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten*

*Verzoeker voerde ernstige middelen aan in zijn verzoek tot het verkrijgen van verblijfsrecht voor meer dan drie maanden. Ten onrechte werd echter een negatieve beslissing genomen, waarin een stereotiepe*

*motivering werd gebruikt, die onvoldoende rekening houdt met de ingeroepen elementen van privéleven, langdurig verblijf in België en integratie.*

*Omwille van deze onterechte beslissing werd het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (sic). Aangezien de weigering van de regularisatieaanvraag dient vernietigd te worden, dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van deze beslissing vernietigd te worden."*

2.15. De Raad merkt op dat er geen duidelijk middel wordt aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing.

Voor zover uit de summierse uiteenzetting van verzoeker een middel kan worden gepuurd, lijkt hij van oordeel dat het bevel een volgsbeslissing uitmaakt die, indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd, wegens samenhang met die beslissing middels een vernietiging uit het rechtsverkeer zou moeten worden gehaald.

2.16. De Raad stelt vast dat het beroep tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd bevonden, werd verworpen (*cf. supra*), waardoor er geen reden bestaat om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, te vernietigen.

Het 'middel' tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Ter terechtzitting wordt het *pro deo*-bewijs neergelegd, waardoor het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN